

Arrest

nr. 246 384 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer;

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum*

□ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - onwettig bezit en aan deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 16.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf 4 jaar.

Zo blijkt uit het arrest dd. 16.06.2017 dat betrokkene optrad als leverancier van cocaïne en heroïne. Betrokkene werd tijdens een huiszoeking namelijk aangetroffen met 454 gram heroïne en 922 gram mengmiddel en legde ook verklaringen af omtrent bestellingen die bij hem werden geplaatst. Deze elementen geven een beeld van de omvang van zijn criminele handel. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen - onwettig bezit, als dader over mededader, feit waarvoor hij op 04.05.2018 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de ernst en het winstgevende karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 10 jaar, hem betekend op 26.03.2018. Dit inreisverbod is niet opgeschort, noch opgeheven.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 18.05.2016 in het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.01.2016 dat hem betekend werd op 11.01.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - onwettig bezit en aan deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 16.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf 4 jaar. Zo blijkt uit het arrest dd. 16.06.2017 dat betrokkene optrad als leverancier van cocaïne en heroïne. Betrokkene werd tijdens een huiszoeking namelijk aangetroffen met 454 gram heroïne en 922 gram mengmiddel en legde ook verklaringen af omtrent bestellingen die bij hem werden geplaatst. Deze elementen geven een beeld van de omvang van zijn criminele handel. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen - onwettig bezit, als dader over mededader, feit waarvoor hij op 04.05.2018 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de ernst en het winstgevende karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene bevindt zich sinds 18.05.2016 in de gevangenis. Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Op 25.05.2016 en op 05.03.2018 ondertekende betrokkene de vragenlijst "recht om gehoord te worden" voor ontvangst. Betrokkene liet echter na deze vragenlijsten in te vullen en aan de Administratie over te maken. Ook op 19.02.2020 ondertekende betrokkene een vragenlijst, maar betrokkene weigerde het document in te vullen omdat hij er niets van begrijpt. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene werd wel gehoord door een migratieambtenaar op 25.05.2016. Betrokkene zou geen familie meer hebben in Marokko en zijn ouders zouden overleden zijn. Betrokkene zou wel familie hebben in Nederland en in Spanje. Betrokkene toont verder duidelijk aan dat hij absoluut niet wenst terug te keren naar Marokko en wenst dan ook niet mee te werken aan zijn identificatie. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat hij absoluut niet wil terugkeren, volstaat niet om een verwijdering te verhinderen. Zo verzocht betrokkene tot op heden ook geen internationale bescherming. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - onwettig bezit en aan deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 16.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf 4 jaar.

Zo blijkt uit het arrest dd. 16.06.2017 dat betrokkene optrad als leverancier van cocaïne en heroïne. Betrokkene werd tijdens een huiszoeking namelijk aangetroffen met 454 gram heroïne en 922 gram mengmiddel en legde ook verklaringen af omtrent bestellingen die bij hem werden geplaatst. Deze elementen geven een beeld van de omvang van zijn criminele handel. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen - onwettig bezit, als dader over mededader, feit waarvoor hij op 04.05.2018 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de ernst en het winstgevende karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem op 11.01.2016 werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

10 Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 18.05.2016 in het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.01.2016 dat hem betekend werd op 11.01.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat hij absoluut niet wil terugkeren, volstaat niet om een verwijdering te verhinderen. Zo verzocht betrokkene tot op heden ook geen internationale bescherming. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

*Vasthouding
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing omvat een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, omdat de verzoekende partij voorwerp uitmaakt van een voorafgaand en definitief inreisverbod en zij aldus van oordeel is dat de verzoekende partij het rechtens vereiste rechtmatig belang ontbeert.

3.2.1. De verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen in dit verband het volgende uiteen:

“Een inreisverbod is, in tegenstelling tot het refoulement of het bevel om het grondgebied te verlaten die een onmiddellijke maatregel betreffen, een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, verblijf en vestiging op het grondgebied verbiedt. Het feit dat men niet toegelaten is tot het Belgisch grondgebied vormt dus een obstakel voor de administratie om verzoekende partij te aanvaarden of toe te laten tot verblijf of vestiging. De wetgever heeft expliciet voorzien dat een inreisverbod opgeschort of opgeheven diende te worden om de gevolgen van deze verbodsbepaling te doen ophouden waaruit volgt dat zolang deze maatregel niet opgeheven wordt, de administratie evenmin het verblijf of de vestiging kan toestaan.

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat in zoverre zij de vernietiging van de bestreden akte vraagt, verzoekende partij tracht een onwettige feitelijke situatie te doen overheersen over een situatie die in rechte voorzien is waardoor het belang onrechtmatig is.

Het aanvallen van de bestreden beslissing is onrechtmatig omdat dit beroep tracht een feitelijke situatie wettig te doen verklaren wat overduidelijk niet het geval is. Het verderzetten van een inbreuksituatie maakt het beroep onontvankelijk bij gebreke aan rechtmatig belang. Deze vaststelling heeft de rechtspraak gebracht tot het opperen dat het enige gevolg van een dergelijke procedure het herstel zou zijn van een voorafgaande onwettige situatie.

Het beroep dient dan ook onontvankelijk verklaard te worden bij gebrek aan een rechtmatig belang”

3.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.2.3. De Raad kan uit het betoog van de partijen noch uit het administratief dossier afleiden dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten sinds haar op 21 maart 2018 een inreisverbod werd afgeleverd en wijst daarom op hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld “*Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.” “het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst (...) wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.” (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, r.o. 49, 50, 51). Aangezien uit dit arrest voortvloeit dat het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod van 21 maart 2018 op heden nog geen rechtsgevolgen teweeg brengt, kan dit inreisverbod evenmin een invloed hebben op het belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering aangezien haar rechtspositie thans enkel door een terugkeerbesluit wordt beheerst.*

3.2.4. De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van goed bestuur. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In een derde en vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding. Uit de uiteenzetting van het derde en vijfde middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens op een schending van artikel 8 van het EVRM beroept. In een vierde middel verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad. In een zesde middel voert de verzoekende partij opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van haar zesde middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op de schending van de hoorplicht, van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Ter adstruering van haar middelen zet de verzoekende partij de volgende argumenten uiteen:

“2.1. Eerste middel

(...)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid hem beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le controle par le Conseil d’ Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B. 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat de beslissing niet voldoende, en zelfs onjuist (t.t.z. in strijd met de realiteit) is gemotiveerd Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk en ACTUEEL onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus wel degelijk een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Bovendien blijkt dat er geen ACTUEEL verhoor is geweest van verzoeker in het kader van het bestreden bevel.

In arresten van 5 september 2014 (nr 128.856) en 26 september 2014 (130.247) schorst de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht. Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd. De wettelijke basis voor het BGV was artikel 7 van de Verblijfswet (Vw). Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Dat staat in artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Wanneer lidstaten de Terugkeerrichtlijn toepassen, zoals hier dus het geval is, moeten zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. Zij moeten dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht respecteren vooraleer zij een individuele beslissing nemen die in het nadeel van een vreemdeling is.

De RvV stelt in de schorsingsarresten dat de betrokken vreemdelingen via het hoorrecht o.a. hun gezinsleven moeten kunnen voorleggen, zodat de DVZ hiermee rekening kan houden in zijn beslissing.

Dit is ter zake een belangrijk element waar rekening mee dient gehouden

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk erop gewezen dat de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

Dat blijkt dat DVZ niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, zijn terzake geen "onderzoek" heeft gedaan, minstens dat blijkt dat er geen actueel onderzoek is gebeurd.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk en vooral ACTUEEL onderzoek is gebeurd, meer bepaald met betrekking tot de familiale toestand, met de medische gegevens (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Vragenlijsten die hij niet begrijpt (taalproblematiek) of jaren terug (2016) kunne niet als dusdanig gelden

Dat in de bestreden beslissing is gesteld dat "Betrokkene zou wel familie hebben in Nederland en in Spanje.", zonder dat men vermeld (men "vergeet dit ") dat verzoeker ook in België familie heeft en in Frankrijk (zus) Waar men verzoeker verhoord in mei 2016 is het natuurlijk onmogelijk om een verblijfsvergunning aan te vragen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is

2.2. Tweede middel

Uitzetting zou een schending van Art 8 EVRM betekenen

De lange duur van de procedure is eveneens een voldoende buitengewone omstandigheid die een procedure artikel 9 bis Vr W toelaat

Gelet op de gevangenschap van verzoeker was een verzoek op grond van art 9 bis niet mogelijk Er diende een afweging van het algemeen belang en het belang van de vreemdeling te gebeuren. DVZ heeft geen afweging doorgevoerd ter zake (vgl. RvSt 2 oktober 2000, nr 89.967)

Verzoeker heeft er dan ook alle belang bij om de bestreden beslissing aan te vechten

"Verzoeker is ten zeerste gegriefd door de beslissing van DVZ aangezien deze beslissing aangeeft dat verzoeker het land moet verlaten, waar hij het recht heeft om zijn dossier te laten her evalueren "

De verwijdering van het grondgebied zal een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel toebrengen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen, waar verzoeker in België sinds jaren verblijft, weliswaar in de gevangenis. Verweerster heeft gewacht tot het allerlaatste moment (net voor hij vrijkwam)om een beslissing te nemen mbt het verblijf.

De huidige procedure kan bovendien een nuttig gevolg voor verzoeker opleveren.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001,116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker dient op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze dé verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De Raad zal vaststellen dat verzoeker in hem verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 3 en 8 van het EVRM. Een behandeling van het middel in zoverre deze op voornoemde grief is gesteund, dringt zich dan ook op. Verzoeker kan dan ook een nuttig gevolg putten uit de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing aangezien door de vernietiging, verzoeker niet zal verplicht worden terug te keren naar hem land van oorsprong

Verzoeker heeft dan ook een geoorloofd nut en voordeel om dit beroep aanhangig te maken. (...)

2.3. Derde middel

(...)

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de bestaande vrees van verzoeker bij een eventuele terugwijzing naar zijn land van origine Het middel is in de aangegeven mate ernstig De verwijdering van de "illegale" vreemdeling is onverenigbaar met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"(...)"

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te zien of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen

(cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hier moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, schendt de beslissing op voldoende wijze het privéleven zoals hoger aangehaald

Gelet op het ministerieel besluit dient men ervan uit te gaan dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing onmiskenbaar op de hoogte was van de familiale toestand van verzoeker. Nochtans is nergens ingegaan op deze problematiek

Wat de fair balance-toets betreft

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten. In casu is er dus sprake van een zogenaamde situatie van eerste toelating, zodat onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt, zoals reeds aangegeven onder punt aan de hand van de 'fair balance'-toets.

Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, dient ten minste uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat aan de bestreden beslissing een "fair balance"-toets in het kader van artikel 8 van het EVRM ten grondslag ligt.

Terwijl uit het M.B. dd. 7/11/2019 van de minister van Justitie blijkt dat er verschillende elementen aanwezig zijn die duiden op een invaliditeit ten gevolge van een arbeidsongeval in de gevangenis, elementen waarvan de gemachtigde op de hoogte MOEST ZIJN, wordt niettemin met de thans bestreden beslissing aan de verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, zonder enige verwijzing naar dit gegeven.

2.4. Vierde middel

Dat dit middel niet aan duidelijkheid te wensen overlaat en de gegeven uiteenzetting onmiskenbaar beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69 SI tweede lid 4° van de vreemdelingenwet, Mn een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel door de omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden

Verzoeker beroept zich op volgende rechtspraak ten behoeve van hem middelen:

RvV 8 juli 2010, nr. 46 035 VERNIETIGING. Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoeker, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door medische problematiek van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM. .

RvV 22 februari 2010, nr. 39 087 VERNIETIGING. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende.

RvV 24 juni 2010, nr. 45 385 VERNIETIGING. De bestreden beslissing somt een aantal elementen op die verzoekers situatie kenmerken, maar laat na een afweging te maken van deze elementen ten opzichte van het niet langer vervullen van de wettelijke gestelde voorwaarde inzake het leiden van een werkelijk gezinsleven.

2.5. Vijfde Middel

Schending van het voorzichtigheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) evenals van machtsoverschrijding

De verwijdering van de "illegale" vreemdeling is onverenigbaar met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"(...)"

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te zien of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Hier moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november

1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, schendt de beslissing op voldoende wijze het privéleven en familie- en gezinsleven zoals hoger aangehaald

In de bestreden beslissing werd NERGENS enige afweging gemaakt. Weze ter zake opgemerkt dat verzoeker ook niet werd gehoord(minstens recent), verplichting die diende nageleefd.

De gemachtigde diende te nemen van deze gegevens en diende er volgens de verzoeker rekening mee te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was de problematiek

De Raad zal met verzoeker vaststellen dat de beslissing van 18/3/2015, in casu geenszins kan worden beschouwd als een afdoende onderzoek in het licht van de positieve verplichting zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM van verzoekers belangen ten opzichte van de belangen van de staat.

Er dient in de gegeven omstandigheden dan ook op te worden gewezen dat het minstens aan de verweerder toekwam om bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of bij deze maatregel een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweeg brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM dient dan ook te worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Bovendien bevat de bestreden beslissing, diverse onderdelen die niet in één en dezelfde beslissing konden worden vevat.

2.6 Zesde middel

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Nergens is enig onderzoek ter zake gevoerd, of kan uit de beslissing enige element worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen"

Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat zij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar zij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen zonder hem te horen omtrent het "ontbreken" van bepaalde documenten, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hem stukken over te maken.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, zonder dat zij zelf "een ACTUEEL onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar de reële situatie.

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige antwoorden te geven, bewijzen voor te leggen Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.

De zeer uitvoerige motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen.

De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet - richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non. Het bestreden arrest miskent artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, medische situatie, edm....

Meer nog : gelet op de problematiek inzake non-refoulement, en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen, hetgeen niet is gebeurd.

Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht

Zonder enige argumentatie is er geen sprake van strijdigheid met de non-refoulementsregel.

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige argumenten en stukken/ bewijzen voor te leggen, zijn verweer te aanhoren.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk en vooral ACTUEEL onderzoek is gebeurd, meer bepaald met betrekking tot de familiale toestand, met de medische gegevens (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Vragenlijsten die hij niet begrijpt (taalproblematiek) ofjaren terug (2016) kunnen niet als dusdanig gelden

Inderdaad verwijst de gemachtigde naar bepaalde stukken verwijst wijl zichzelf- door het tijdsverloop - evenzeer niet meer over actuele gegevens beschikt, o a. m.b.t. de familiale toestand, de mogelijkheden op re-integratie in zijn thuisland of eventuele belemmeringen (vervolging), zijn medische toestand edm.. Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen. Bovendien diende verzoeker - voor het horen - gewezen op de mogelijkheid een raadsman te contacteren, bij gemis waaraan een "verhoor" niet als rechtsgeldig kan aanzien worden.

Het middels is gegrond.

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die het land dient te verlaten.

Er is ter zake duidelijk een schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur. In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek, minstens geen actueel onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorousé) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

De Raad zal met verzoeker vaststellen vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen op te vragen. Nochtans blijkt uit de beslissing zelf dat met bepaalde concrete elementen geen rekening werd gehouden

Dat immers ter zake zelfs in de beslissing niet wordt verwezen naar het arbeidsongeval en de resp. gevolgen, maw dat geen rekening werd gehouden met de actuele medische situatie

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Kan verwezen worden naar: RvV 7 januari 2010, nr. 36 715 : VERNIETIGING. Het bestuur was op de hoogte van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt.

De middelen zijn gegrond"

4.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van het eerste middel en ter gelegenheid van het zesde middel onder meer de schending aan van de "de beginselen van goed bestuur". Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij bij haar toelichting bij haar middelen nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM schendt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.3. De Raad stelt vast dat de middelen elkaar grotendeels overlappen. Derhalve worden hieronder alle aangevoerde schendingen onderzocht, zonder dat de opdeling in de middelen, zoals door de verzoekende partij gemaakt, wordt gevolgd.

4.4. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum, dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen -onwettig bezit en aan deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 16.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf 4 jaar.*

Zo blijkt uit het arrest dd. 16.06.2017 dat betrokkene optrad als leverancier van cocaïne en heroïne. Betrokkene werd tijdens een huiszoeking namelijk aangetroffen met 454 gram heroïne en 922 gram mengmiddel en legde ook verklaringen af omtrent bestellingen die bij hem werden geplaatst. Deze elementen geven een beeld van de omvang van zijn criminele handel. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen - onwettig bezit, als dader over mededader, feit waarvoor hij op 04.05.2018 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ *Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).*

Gezien de ernst en het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.” en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is, waarbij verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van tien jaar, dat haar betekend werd op 26 maart 2018.

Vervolgens motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk daar er enerzijds een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat (i) de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat zij minstens sinds 18 mei 2016 in het Rijk verblijft, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat (ii) de verzoekende partij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert en dat (iii) de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij

zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2016 dat haar betekend werd op 11 januari 2016, dat zij geen bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, waarna de motieven die hiervoor uiteengezet werden, worden herhaald.

Tenslotte geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat:

“Betrokkene bevindt zich sinds 18.05.2016 in de gevangenis. Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Op 25.05.2016 en op 05.03.2018 ondertekende betrokkene de vragenlijst “recht om gehoord te worden” voor ontvangst. Betrokkene liet echter na deze vragenlijsten in te vullen en aan de Administratie over te maken. Ook op 19.02.2020 ondertekende betrokkene een vragenlijst, maar betrokkene weigerde het document in te vullen omdat hij er niets van begrijpt. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Betrokkene werd wel gehoord door een migratieambtenaar op 25.05.2016. Betrokkene zou geen familie meer hebben in Marokko en zijn ouders zouden overleden zijn. Betrokkene zou wel familie hebben in Nederland en in Spanje. Betrokkene toont verder duidelijk aan dat hij absoluut niet wenst terug te keren naar Marokko en wenst dan ook niet mee te werken aan zijn identificatie. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat hij absoluut niet wil terugkeren, volstaat niet om een verwijdering te verhinderen. Zo verzocht betrokkene tot op heden ook geen internationale bescherming. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit voormelde motieven blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij op vage en algemene wijze heeft gemotiveerd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Daar waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de bestaande vrees bij een eventuele terugwijzing naar haar land van origine alsook dat geen werkelijk en actueel onderzoek is gebeurd en dus ook niet gemotiveerd is ter zake en er dus wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.11.

Door te betogen dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins draagkrachtig is en dat de beslissing niet voldoende gemotiveerd is, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er is de Raad geen voorzichtigheidsbeginsel bekend. De verzoekende partij legt ook niet concreet uit wat het inhoudt. In zoverre zij doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij eveneens de schending aanvoert, wijst de Raad erop dat voormeld beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de rechtsnormen en -beginselen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

4.6. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift betoogt dat uit de motivering blijkt dat geen werkelijk en vooral actueel onderzoek is gebeurd, meer bepaald met betrekking tot de familiale toestand en met de medische gegevens, dat de vragenlijsten die zij niet begrijpt (taalproblematiek) of jaren terug (2016) niet als dusdanig kunnen gelden, dat er geen actueel verhoor van haar is geweest in het kader van het bestreden bevel, dat het hoorrecht ook geldt bij een beslissing tot uitwijzing, dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), dat de verwerende partij rekening moet houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat wanneer lidstaten de Terugkeerrichtlijn toepassen, zoals hier dus het geval is, zij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) moeten respecteren, dat zij dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht moeten respecteren vooraleer zij een individuele beslissing neemt die in het nadeel van een vreemdeling is, dat de vreemdeling via het hoorrecht onder andere het gezinsleven moet kunnen voorleggen zodat de verwerende partij er rekening mee kan houden in haar beslissing, dat blijkt dat de verwerende partij niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, ter zake geen onderzoek heeft gedaan, minstens blijkt dat er geen actueel onderzoek is gebeurd, dat in de bestreden beslissing nergens een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat zij ook niet werd gehoord, minstens recent, een verplichting die diende nageleefd te worden, dat nergens enig onderzoek ter zake is gevoerd of uit de beslissing enig element kan worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen", dat de verwerende partij haar niet kan verwijten dat zij bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar zij onmogelijk kon weten dat de verwerende partij, zou beslissen zonder haar te horen omtrent het "ontbreken" van bepaalde documenten, minstens haar uitdrukkelijk uit te nodigen om haar stukken over te maken, dat de bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en daarom de nodige zorgvuldigheid vereist vooraleer een beslissing wordt genomen, dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen, dat *in casu* dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor haar inhoudt, zonder dat de verwerende partij een actueel onderzoek ter zake heeft gevoerd naar de reële situatie, dat er van de gemachtigde verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt, dat indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, hij bijkomend onderzoek dient te verrichten, dat dit niet is gebeurd, dat minstens niet uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij haar heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde haar de kans te geven de nodige antwoorden te geven en bewijzen voor te leggen, dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende is nagekomen, dat gelet op de problematiek inzake non-refoulement, en de gegevens van het dossier, het van primordiaal belang was om haar te horen, hetgeen niet is gebeurd, dat dit een

inbreuk vormt op de hoorplicht, dat zonder enige argumentatie er geen sprake is van strijdigheid met de non-refoulementsregel, dat de gemachtigde verwijst naar bepaalde stukken terwijl hijzelf door het tijdsverloop evenzeer niet meer over actuele gegevens beschikt onder andere met betrekking tot de familiale toestand, de mogelijkheden op re-integratie in haar thuisland of eventuele belemmeringen (vervolg), haar medische toestand en dergelijke meer, dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende is nagekomen, dat zij voor het horen diende gewezen te worden op de mogelijkheid om een raadsman te contacteren, bij gemis waaraan een verhoor niet als rechtsgeldig kan aanzien worden, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen op te vragen, dat nochtans uit de beslissing zelf blijkt dat met bepaalde concrete elementen geen rekening werd gehouden.

4.7. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich sinds 18 mei 2016 in de gevangenis bevindt, dat zij voorafgaandelijk de thans bestreden beslissing verklaart de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden, dat zij op 25 mei 2016 en op 5 maart 2018 de vragenlijst "recht om gehoord te worden" ondertekende voor ontvangst, dat zij naliet deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken, dat zij ook op 19 februari 2020 een vragenlijst ondertekende maar weigerde het document in te vullen omdat zij er niets van begrijpt, dat zij aldus op eigen initiatief naliet de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid werd gegeven om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken, dat zij wel werd gehoord door een migratieambtenaar op 25 mei 2016. De verzoekende partij meent dat zij niet gehoord is vooraleer de verwerende partij de bestreden beslissing nam. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat zij op de "questionnaire (prison)" op 19 februari 2020 schreef: "*Ik vul dit formulier niet in omdat ik er niets van begrijp. Dank bij voorbaat*".

In zoverre de verzoekende partij aannemelijk zou maken dat zij niet nuttig werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, dan nog geldt de vraag of deze vaststelling kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Zoals hiervoor gesteld moet de verzoekende partij immers elementen bijbrengen die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben. Deze premisse geldt ook waar de verzoekende partij betoogt dat haar niet kan worden verweten dat zij geen stukken heeft bijgebracht omdat zij daartoe niet werd uitgenodigd en omdat zij niet wist dat de verwerende partij zou overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus gaat de Raad na of de verzoekende partij elementen bijbrengt die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben. De verzoekende partij beroept zich in dit verband op de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

4.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

4.10. De verzoekende partij stelt dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een manifeste schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dat het automatisch afleveren van een bevel immers maakt dat de enige boordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door de verwerende partij, dat uit de motivering blijkt dat geen werkelijk en vooral actueel onderzoek is gebeurd, meer bepaald met betrekking tot de medische gegevens, en dus wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is, dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er herhaaldelijk op werd gewezen dat de verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat blijkt dat de verwerende partij niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt en ter zake geen “onderzoek” heeft gedaan, dat minstens blijkt dat er geen actueel onderzoek is gebeurd, dat *in casu* blijkt uit de motivering dat geen werkelijk en vooral actueel onderzoek is gebeurd, meer bepaald met betrekking met de medische gegevens en er dus een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is, dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op haar bestaande vrees bij een eventuele terugwijzing naar haar land van origine, dat terwijl uit het ministerieel besluit van 7 november 2019 van de minister van justitie blijkt dat er verschillende elementen aanwezig zijn die duiden op een invaliditeit ten gevolge van een arbeidsongeval in de gevangenis, elementen waarvan de gemachtigde op de hoogte moest zijn, niettemin met de thans bestreden beslissing aan haar een bevel wordt afgegeven zonder enige verwijzing naar dit gegeven, dat er ter zake zelfs in de beslissing niet wordt verwezen naar het arbeidsongeval en de respectievelijke gevolgen, met andere woorden, dat geen rekening werd houden met de actuele medische situatie.

4.11. In de bestreden beslissing wordt omtrent de gezondheidstoestand conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en omtrent artikel 3 van het EVRM gemotiveerd als volgt: *“Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling*

in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat hij absoluut niet wil terugkeren, volstaat niet om een verwijdering te verhinderen. Zo verzocht betrokkene tot op heden ook geen internationale bescherming. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.” zodat er geenszins sprake is van een automatische aflevering van het thans bestreden bevel. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de verwerende partij een werkelijk onderzoek heeft gevoerd over artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar medische gegevens, haar arbeidsongeval in de gevangenis, de respectievelijke gevolgen en haar actuele medische situatie, kan de Raad slechts vaststellen dat zij hieromtrent niets concretiseert en zich beperkt tot loutere beweringen. Zij verwijst weliswaar naar het ministerieel besluit van 7 november 2019 van de minister van justitie waaruit zou blijken dat er verschillende elementen aanwezig zijn die duiden op een invaliditeit ten gevolge van een arbeidsongeval in de gevangenis, doch dit stuk bevindt zich geenszins in het administratief dossier en de verzoekende partij heeft het evenmin bij haar verzoekschrift gevoegd. De verzoekende partij toont geenszins aan dat er sprake was van een arbeidsongeval met gevolgen voor haar gezondheid, nog minder dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat de thans bestreden beslissing wordt afgegeven zonder enige verwijzing naar dit gegeven. Gelet op het niet aannemelijk maken van het bestaan van gezondheidsproblemen, maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat een terugkeer naar Marokko, omwille van een medische situatie, een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Door te stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende heeft geantwoord op haar bestaande vrees bij een eventuele terugwijzing naar haar land van origine, toont zij geenszins aan op welke elementen die zij naar voren had gebracht betreffende een bestaande vrees voor terugkeer de verwerende partij niet afdoende heeft geantwoord. Betreffende het niet willen terugkeren en een mogelijke vrees voor terugkeer heeft de verwerende partij immers gemotiveerd *“Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De verklaring dat hij absoluut niet wil terugkeren, volstaat niet om een verwijdering te verhinderen. Zo verzocht betrokkene tot op heden ook geen internationale bescherming.”* Door enkel voor te houden dat deze motieven niet afdoende zijn, toont zij dit geenszins aan. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen concrete elementen noch een begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat zij in Marokko het risico loopt onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke behandeling, zodat zij niet aannemelijk maakt dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij verliest met gans haar betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs aanbrengt om het lopen van een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Marokko te staven.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van enige gezondheidsproblematiek en er niet in slaagt een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, is haar betoog dat de verwerende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, dat er geen werkelijk en actueel onderzoek is gebeurd, dat blijkt dat de verwerende partij niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt en ter zake geen “onderzoek” heeft gedaan, dat minstens blijkt dat er geen actueel onderzoek is gebeurd, dat *in casu* blijkt uit de motivering dat geen werkelijk en vooral actueel onderzoek is gebeurd, niet dienstig. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een werkelijk onderzoek heeft gevoerd inzake artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt en ter zake geen onderzoek heeft gedaan noch toont zij aan dat het gevoerde onderzoek niet actueel is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van enige gezondheidsproblematiek en er niet in slaagt een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat zij, indien zij op nuttige wijze zou zijn gehoord geweest, elementen kon bijbrengen die een invloed konden hebben op de beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.12. De verzoekende partij beroept zich verder op artikel 8 van het EVRM en stelt dat uit de motivering blijkt dat geen werkelijk en vooral actueel onderzoek is gebeurd, meer bepaald met betrekking tot de familiale toestand, dat in de bestreden beslissing is gesteld dat zij wel familie in Nederland en in Spanje zou hebben, zonder dat de verwerende partij vermeldt (men "vergeet dit") dat zij ook in België en in Frankrijk (zus) familie heeft, dat conform artikel 8 van het EVRM een afweging van het algemeen belang en het belang van de vreemdeling diende te gebeuren, dat de verwerende partij geen afweging heeft doorgevoerd ter zake, dat een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, waar zij in België sinds jaren verblijft, weliswaar in de gevangenis, dat de verwerende partij heeft gewacht tot het allerlaatste moment, net voor zij vrijkwam, om een beslissing te nemen met betrekking tot haar verblijf, dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen waaronder het EVRM, dat het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet wegneemt dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM, dat het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dan ook de grondigheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van het EVRM, dat de verwijdering van de "illegale" vreemdeling onverenigbaar is met artikel 8 van het EVRM, dat het de taak van de overheid is om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk, dat de verwerende partij dit *in casu* niet doet, dat rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, de beslissing op voldoende wijze het privéleven schendt, dat gelet op het ministerieel besluit, men ervan uit dient te gaan dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing onmiskenbaar op de hoogte was van haar familiale toestand, dat nochtans nergens wordt ingegaan op deze problematiek, dat hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, ten minste uit de stukken van het administratief dossier dient te blijken dat aan de bestreden beslissing een fair-balance toets ten grondslag ligt, dat rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, de bestreden beslissing op voldoende wijze het privéleven en het familie- en gezinsleven schendt, dat nergens in de bestreden beslissing enige afweging werd gemaakt, dat de gemachtigde diende kennis te nemen van deze gegevens, er rekening mee diende te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing, dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de problematiek, dat de beslissing van 18 maart 2015 *in casu* geenszins kan worden beschouwd als een afdoende onderzoek in het licht van de positieve verplichting zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM van haar belangen ten opzichte van de belangen van de staat, dat er in de gegeven omstandigheden dan ook op dient te worden gewezen dat het minstens aan de verwerende partij toekwam om bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of bij deze maatregel een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweeg brengen.

4.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij

moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

4.14. In de bestreden beslissing wordt omtrent het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene zou geen familie meer hebben in Marokko en zijn ouders zouden overleden zijn. Betrokkene zou wel familie hebben in Nederland en in Spanje. Betrokkene toont verder duidelijk aan dat hij absoluut niet wenst terug te keren naar Marokko en wenst dan ook niet mee te werken aan zijn identificatie. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontvying betrokkene tot op heden geen bezoek in de gevangenis.”

De verwerende partij heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met (en gemotiveerd omtrent) het gezins- en familieleven conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en is nagegaan of het bevel om het grondgebied te verlaten een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweegbrengen.

4.15. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke.

Voor wat betreft het vermeende gezinsleven, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij familie in België heeft, doch licht zij de identiteit van haar familieleden, haar verwantschapsband met en haar afhankelijkheidsband ten aanzien van deze familieleden geenszins toe. Zij legt in dit verband geen enkel stavingstuk voor. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar het ministerieel besluit en stelt daarover dat de verwerende partij onmiskenbaar op de hoogte was van haar familiale toestand, maar laat, zoals reeds eerder uiteengezet, na om dit stavingstuk bij haar verzoekschrift te voegen. Ook in het administratief dossier is geen ministerieel besluit genomen ten aanzien van de verzoekende partij terug te vinden. In die zin maakt zij geenszins een familie- en gezinsleven aannemelijk. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij familieleden in België heeft. De verzoekende partij maakt aldus geen beschermingswaardig familie- en gezinsleven aannemelijk. Bijgevolg diende en dient geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Voor wat betreft het privéleven wijst de Raad erop dat dit bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij louter verwijst naar haar verblijf in de gevangenis en het vermeende arbeidsongeval dat zij daar had. Echter concretiseert zij op geen enkele manier haar sociale belangen en haar banden met de Belgische samenleving op een wijze die doet aannemen dat zij in België een beschermingswaardig privéleven zou hebben opgebouwd. Geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht, dit terwijl de binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier in de gevangenis, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. De loutere verwijzing naar haar vermeende arbeidsongeval in de gevangenis volstaat daartoe uiteraard niet.

Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat zij een beschermingswaardig privéleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan zij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen en maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij moest overgaan tot een belangenafweging in het licht van deze bepaling.

4.16. Nu de verzoekende partij er niet in slaagt een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, is haar betoog dat geen werkelijk en vooral actueel onderzoek is gebeurd, meer bepaald met betrekking tot de familiale toestand, niet dienstig. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een werkelijk onderzoek heeft gevoerd inzake artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek niet actueel is, nu zij er niet in slaagt ter gelegenheid van haar verzoekschrift een beschermingswaardig gezins- en familieleven of een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij toont voorts niet aan, en de Raad ziet niet in, op welke wijze het feit dat de verwerende partij heeft gewacht met het nemen van een beslissing tot net voor zij vrijkwam, afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een beschermingswaardig gezins- en familieleven of privéleven in België en er niet in slaagt een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat zij, indien zij op nuttige wijze zou zijn gehoord geweest, elementen kon bijbrengen die een invloed konden hebben op de beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4.17. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij er alle belang bij heeft de bestreden beslissing aan te vechten, dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen waaronder het EVRM, dat het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet wegneemt dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM, dat het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dan ook de grondigheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Daarnaast wijst de Raad erop dat ook de Raad een onderzoek voert naar de aangevoerde schending van voormelde verdragsbepalingen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verzoekende partij echter niet concreet aannemelijk gemaakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

4.18. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen kennen mocht zij recent gehoord zijn geweest omtrent haar familiale toestand en haar medische gegevens. Zij toont niet aan dat de verwerende partij niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, ter zake geen onderzoek heeft gedaan noch dat het gevoerde onderzoek niet actueel is. In zoverre zij meent dat nergens uit de beslissing enig element kan worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met de elementen die zij uiteenzet in haar verzoekschrift rekening heeft gehouden of afgewogen heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven in België heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch dat zij lijdt aan een medische problematiek of een ernstige

vrees kent die zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, zodat zij niet aantoont dat er relevante elementen aanwezig zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij verder betoogt dat de verwerende partij haar niet kan verwijten dat zij bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar zij onmogelijk kon weten dat de verwerende partij, zou beslissen zonder haar te horen omtrent het "ontbreken" van bepaalde documenten, minstens haar uitdrukkelijk uit te nodigen om haar stukken over te maken, dat de bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en daarom de nodige zorgvuldigheid vereist vooraleer een beslissing wordt genomen, dat zij erop wenst te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen, dat *in casu* dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor haar inhoudt, zonder dat de verwerende partij een actueel onderzoek ter zake heeft gevoerd naar de reële situatie, dat er van de gemachtigde verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt, dat indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, hij bijkomend onderzoek dient te verrichten, dat dit niet is gebeurd, dat minstens niet uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij haar heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde haar de kans te geven de nodige antwoorden te geven en bewijzen voor te leggen, dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende is nagekomen, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen op te vragen, dat nochtans uit de beslissing zelf blijkt dat met bepaalde concrete elementen geen rekening werd gehouden, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt om in haar verzoekschrift elementen aan te brengen die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen kennen of dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing met bepaalde relevante elementen die ze kende of behoorde te kennen onterecht onvoldoende rekening heeft gehouden. Zij maakt in die zin geen onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij aannemelijk.

4.19. In de mate dat de verzoekende partij nog refereert aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat de lange duur van de procedure eveneens een voldoende buitengewone omstandigheid is die een procedure op basis van voornoemd artikel toelaat, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze thans niet aan de orde is: de bestreden beslissing is niet het resultaat van een aanvraag op grond van deze bepaling en uit niets blijkt dat een dergelijke aanvraag hangende is. Een verwijzing naar deze bepaling is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat gelet op haar gevangenschap een verzoek op grond van artikel 9bis niet mogelijk was, toont zij geenszins aan op welke wijze omwille van deze omstandigheid het bestreden bevel de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen schendt. Bovendien beperkt zij zich tot een loutere bewering dat een verzoek op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van haar gevangenschap niet mogelijk was.

Waar de verzoekende partij nog betoogt "*Waar men verzoeker verhoord in mei 2016 is het natuurlijk onmogelijk om een verblijfsvergunning aan te vragen*", is het de Raad niet duidelijk wat de verzoekende partij bedoelt. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij overigens opnieuw niet aan op welke wijze omwille van deze omstandigheid het bestreden bevel de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen schendt en beperkt zij zich opnieuw tot een loutere bewering dat het onmogelijk was een verblijfsvergunning aan te vragen.

4.20. De verzoekende partij betoogt verder nog op algemene en vage wijze dat de bestreden beslissing diverse onderdelen bevat die niet in één en dezelfde beslissing konden worden vevat, maar licht dit op geen enkele wijze toe, zodat hierop niet verder kan worden ingegaan.

4.21. Waar de verzoekende partij in haar vierde en zesde middel verwijst naar een aantal arresten van de Raad, moet erop worden gewezen dat zij niet aantoont dat deze rechtspraak onverminderd op haar casus kan worden toegepast, zodat deze verwijzingen op zich niet volstaan om de bestreden beslissing als ondeugdelijk af te doen.

4.22. Tot slot, waar de verzoekende partij stelt als volgt: "*De zeer uitvoerige motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen. De raad voor vreemdelingenbetwistingen, die ten onrechte een niet -*

richtlijnconforme interpretatie heeft gegeven aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingen wet, vermocht dan ook niet naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non. Het bestreden arrest miskent artikel A (2) van het vluchtelingenverdrag , art 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004, en 48/48/3 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen", kan niet anders dan worden vastgesteld dat niet valt in te zien wat zij daarmee bedoelt, nu er geen sprake is van een verzoek om internationale bescherming. Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

4.23. Met voorgaand betoog wordt een schending van de materiële motiveringplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding.

4.24. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER